

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **A. O.**
zastoupena JUDr. Markem Janstou, LL.M., advokátem
se sídlem Mladá Boleslav, nám. Míru 14

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, Praha 3

proti rozhodnutí ze dne 21. 11. 2018 (v rozhodnutí je nesprávně uvedeno 21. 11. 2017), čj. CPR-4389-3/ČJ-2018-930310-V238, ve věci uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím, tj. rozhodnutím ze dne 21. 11. 2018 (v rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno datum 21. 11. 2017, z časového sledu událostí je však zcela nepochybné, že rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 11. 2018), čj. CPR-4389-3/ČJ-2018-930310-V238, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Policie České

republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 1. 2018, čj. KRP-2392-33/ČJ-2018-050022-SV, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené se správním vyhoštěním ve výši 1.000 Kč.

2. Uvedenému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, čj. CPR-4389-2/ČJ-2018-930310-V238, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 1. 2018, čj. KRP-2392-32/ČJ-2018-050022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), správní vyhoštění a doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

II. Stručný obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti obou shora uvedených rozhodnutí, navrhla jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i zrušení jím předcházejících rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalobkyně tak jednou žalobou vedenou u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 28 A 11/2018 žádala jak zrušení rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, tak rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené s tímto vyhoštěním. Vzhledem k zákonnému požadavku na obsazení soudu při rozhodování v různých typech řízení však nebylo možno věci projednat ve společném řízení, soud proto vyloučil usnesením ze dne 3. 1. 2019, čj. 28 A 11/2018-23, k samostatnému projednání žalobní návrh směřující proti rozhodnutí žalovaného týkajícího se povinnosti nahradit náklady řízení spojené se správním vyhoštěním, a to je projednáno nyní v tomto řízení pod sp. zn. 30 A 5/2019.
4. V žalobě žalobkyně brojila proti důvodům, na základě kterých jí bylo uloženo ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž rozhodnutí, kterým jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené se správním vyhoštěním, označila za rozhodnutí související. Žalobkyně namítala, že žalovaný se ve svém rozhodnutí o správním vyhoštění nevypořádal s veškerými jejími důkazy a námitkami tak, aby rozhodnutí naplnilo všechny znaky zákonnosti. Uvedla, že je státní občankou Ukrajiny, již bylo vydáno členským státem EU (Polskou republikou) platné dlouhodobé vízum, kód účelu pobytu D, číslo 009368441, platné od 6. 9. 2017 do 5. 9. 2018, které ji podle Úmluvy o provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985 opravňovalo k neomezenému počtu vstupů a k pohybu po schengenském prostoru, tedy mimo jiné též na území České republiky, a to po dobu platnosti vydaného víza, v daném případě na dobu 180 dní. Dále uvedla, že je držitelkou platného pracovního povolení, které bylo vydáno Polským úřadem práce, toto pracovní povolení bylo vystaveno bez omezení pro všechny členské státy EU a na základě něj mohla být účastna výkonu závislé práce ve kterémkoliv členském státě EU.
5. Dle žalobkyně byl žalovaným nesprávně posouzen smysl poskytování přeshraniční služby. Poukázala na právní úpravu podmínek poskytování přeshraniční služby, resp. podmínek, které jsou kladeny na zaměstnance vysílané z jiného členského státu na území

ČR, v ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a poukázala na ustanovení § 98 téhož zákona, kde je upraveno, že po zaměstnanci, který byl vyslán na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, není požadováno tuzemské pobytové vízum a pracovní povolení. Vysílaný zaměstnanec tedy může být v kalendářním roce vyslán mimo území Polské republiky svým polským zaměstnavatelem celkem na dobu 180 kalendářních dnů (max. 90 kalendářních dnů v jednom celku). Žalobkyně má zato, že všechny vyžadované podmínky byly v jejím případě splněny. Na území ČR byla vyslána na základě písemného příkazu, který obdržela od svého zaměstnavatele, a to v rámci přeshraničního poskytování služeb. Po celou dobu práce na území ČR měla platné vízum, vykonávala práci pro svého polského zaměstnavatele, který ji prostřednictvím mateřské společnosti na území ČR zadával práci, její práci řídil, kontroloval, poskytoval jí pracovní pomůcky, zajišťoval jí ubytování, dopravu do zaměstnání, vyplácel jí mzdu atd. Po skončení doby, na kterou byla žalobkyně vyslána, se opět vrátila ke svému zaměstnavateli.

6. Dále žalobkyně popsala své přidělení k výkonu práce k zaměstnavateli na území Polské republiky a následně vyslání na pracovní cestu na základě písemného příkazu a v rámci přeshraničního poskytování služby na území ČR. Poukázala na skutečnost, že v rámci dokazování předložila správnímu orgánu I. stupně takové listinné důkazy, ze kterých je patrné, že na území ČR v rámci jejího vyslání při realizaci přeshraniční služby nepobývala déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dnů. Žalobkyně je přesvědčena, že na území ČR pobývala po celou dobu legálně, a to na základě platného dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou, které ji opravňovalo k neomezenému počtu vstupů a k pohybu po schengenském prostoru.
7. Závěrem žalobkyně uvedla, že bylo zasaženo do jejích práv, a to především do práva na svobodu pobytu a pohybu, která jsou zaručena nejen vnitrostátními právními řády, ale především komunitárním právem, které je vnitrostátnímu právu nadřazené. Má zato, že je zasahováno i do jejího sociálního a ekonomického postavení a vzhledem k současné situaci v jejím domovském státě je jí prakticky znemožněno zajistit prostředky pro svoji rodinu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně svým protiprávním jednáním vyvolala správní řízení o správním vyhoštění a z tohoto důvodu jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
10. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 12. 1. 2018, čj. KRP-2392-33/ČJ-2018-050022-SV, byla žalobkyni uložena podle ustanovení § 79 odst. 5

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně s poukazem na rozhodnutí o správním vyhoštění z téhož dne uvedl, že žalobkyně vyvolala předmětné řízení tím, že na území České republiky pobývala bez platného víza nebo jiného oprávnění k pobytu, čímž porušila § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb.

11. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla, že s ohledem na skutečnost, že považuje rozhodnutí ve věci správního vyhoštění za nezákonné, je nezákonné i rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení a požadovala jeho zrušení.
12. Žalovaný odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 21. listopadu 2018 (v rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno datum 21. 11. 2017) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že v případě, kdy správní orgán zjistí, že řízení bylo zahájeno v důsledku protiprávního jednání účastníka správního řízení, je povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které tímto vznikly, a to ve smyslu ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, přičemž prováděcí předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení. Tímto předpisem je vyhláška Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“), která v § 6 odst. 1 stanoví paušální částku nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, a to ve výši 1.000 Kč. Uvedl, že skutečnost, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, byla doložena spisovým materiálem a byla odůvodněna v rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. V dané věci tedy spočívá jádro sporu pouze v posouzení, zda byly dány zákonné podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení, a to částkou ve výši 1.000 Kč. Přitom zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i zákonnost rozhodnutí prvostupňového, je odvislá od samotného rozhodnutí o vyhoštění, neboť jak v napadeném rozhodnutí správně konstatoval žalovaný, zákon stanoví, že správní orgán účastníku uloží povinnost nahradit náklady řízení, bylo-li správní řízení vyvoláno porušením jeho právní povinnosti. Samotné uložení nákladů řízení a jejich výši žalobkyně nerozporuje. Jediný její argument spočívá v tom, že nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, a proto je i navazující rozhodnutí, stanovující žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení, nezákonné.
14. Dle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu platí, že *„povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit“*. Prováděcím předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., dle jejíhož § 6 odst. 1 činí paušální částka náhrady nákladů řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, 1.000 Kč.
15. V této souvislosti krajský soud opakuje, že v nyní projednávané věci žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 11. 2018, čj. CPR-4389-3/ČJ-2018-930310-V238, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018, čj. KRPH-2392-33/ČJ-2018-050022-SV, kterým jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené se správním vyhoštěním. Tomu předcházelo rozhodnutí ze dne 21. 11. 2018, čj. CPR-4389-2/ČJ-2018-

930310-V238, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018, čj. KRPH-2392-32/ČJ-2018-050022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žaloba proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného (tj. ve věci uložení správního vyhoštění) byla již zdejším krajským soudem projednána a soud žalobu zamítl rozhodnutím ze dne 24. 1. 2019, čj. 28 A 11/2018-51, které nabylo právní moci dne 29. 1. 2019. V něm dospěl k závěru, že žalobkyně svým pobytem v České republice překročila maximální 90denní délku pobytu v období předchozích 180 dnů ode dne kontroly provedené dne 6. 1. 2018 a na území České republiky pobývala ode dne 21. 12. 2017 do 6. 1. 2018 bez platného oprávnění k pobytu (v podrobnostech krajský soud na uvedené rozhodnutí odkazuje). Samotné rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně tedy bylo krajským soudem samostatně přezkoumáno, přičemž krajský soud shledal, že k vyhoštění žalobkyně byly dány zákonné podmínky a její námitky nebyly shledány důvodnými.

16. Nutno konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené se správním vyhoštěním bylo vydáno rovněž v řízení o správním vyhoštění žalobkyně. Výrok o nákladech řízení však nebyl součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, ale o nákladech řízení bylo vydáno samostatné rozhodnutí, jehož výrok je však závislý na rozhodnutí o správním vyhoštění. Výrok rozhodnutí o nákladech řízení (byť byl obsažen v samostatném rozhodnutí správního orgánu), tak má tzv. akcesorickou povahu k výroku o správním vyhoštění. Lze tak shrnout, že rozhodnutí o nákladech řízení je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, a to bez ohledu na to, zda jsou oba výroky obsaženy v jednom rozhodnutí či zda je každý obsažen v samostatném rozhodnutí, výrok o nákladech řízení tak sleduje osud výroku o správním vyhoštění. Ostatně o této skutečnosti svědčí i to, že žalobkyně podala proti oběma rozhodnutím společnou žalobu, ve které uplatnila námitky proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které vztahovala i na rozhodnutí o nákladech řízení, které sama označila za rozhodnutí s rozhodnutím o správním vyhoštění související. Jelikož žalobní námitky mířily prakticky jen a pouze do rozhodnutí o správním vyhoštění, odkazuje krajský soud na svoje shora citované rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019, čj. 28 A 11/2018-51, kterým žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně jako nedůvodnou zamítl. Žalobní námitky tedy byly vypořádány v uvedeném rozhodnutí a krajský na ně v podrobnostech odkazuje.
17. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o nákladech řízení je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Obstojí-li tedy v soudním přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, soudu přezkoumávající rozhodnutí o nákladech řízení tak nezbývá než přezkoumat rozhodnutí o nákladech řízení pouze z toho hlediska, zda byl dodržen řádný proces při vydávání tohoto rozhodnutí a zda byla žalobkyni uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v zákonné výši. Krajský soud tak pouze přezkoumal, zda byly naplněny podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení stanovené v ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, resp. zda je uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v souladu s vyhláškou č. 520/2005 Sb.
18. V daném případě žalobkyně svým protiprávním jednáním vyvolala předmětné řízení o správním vyhoštění, přičemž tato skutečnost je potvrzena jednak obsahem správního spisu, jednak rozhodnutím o správním vyhoštění, ale také zamítavým pravomocným rozsudkem zdejšího krajského soudu. Správní orgány tak byly povinny rozhodnout o

náhradě nákladů, které v tomto řízení vznikly, a byly tak oprávněny žalobkyni uložit povinnost náhrady nákladů řízení.

19. Za těchto okolností nezbyvá krajskému soudu než uzavřít, že rozhodnutí napadené a přezkoumávané i v tomto řízení je zákonné a věcně správné a že správní orgány postupovaly při uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení paušální částkou v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu a ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., a uložily tak žalobkyni v souladu se zákonem povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

V. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. října 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu